

REGGELŐ.

Pesten vasárnap szeptember 16^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy gascognei reggelije.

(Vége.)

Az ájultat egy házba vitték, ágyba fektették, és betegségének okát kezdék fürkészni. Egy eleve minden próba sikertelen volt; mert arczát mind annyiszor görcsös rángatások ékteleníték-el, valahányszor egy Néger pillantott-meg maga körül. Végre egy ügyes francia orvos eszméletre hozta; első szava, midőn ajkait megnyithatá, azon kérdés volt, mikor indul az első hajó francia országba.

„Ez átkozott földön — kiáltá Croidognac — hol, igaz, a' legjobb kávé terem, de a' méregkeverők nyilvános utszán üzik mesterségöket, nincs Isten, ki megtartsa.”

„Szólljon, kérem, világosabban — vágott az orvos szavába.

„S ön még világosabb értesítést kíván? — kérdé dühöngve Croidognac — mért nem zárják-be e' pokolbeli méregzabálókat, kik kárhuzatos példájok által a' becsületes Francziát elcsábítják, míg ez afrikai manók káros következés nélkül nyelik e' gyönyörű csemegét. Ott, uram, öltönyöm zsebében megtalálja maradékát a' pokolbeli ajándéknak.”

Az orvos a' mondott zsebbe nyult, 's a' tudva levő lepény darabját huzván-elő, hangos kacajra fakadt. — „Ugyan mondja-meg, uram, — kérdé az orvos jószívű kacajjal — ki csinált önnek étvágyat ez ételhez? Tudja-e, mit evett?”

„No's? — A' sátán nevében csak böffentse-ki uram!”

„Caouac-ot! uram, agyagot! sült földet!”

„Uram, ön engem...”

„Legkevesebb sem. E' földlepény kedvencz honi ételük a' guineai Négereknek, és titkon még itt is megszerzik, ámbár a' kormány árútatásukat keményen tilalmazza.

A' Gascogneinak képe rőfnyire nyult, 's félig hitelt adva nézett az orvosra. — „No, a' manó kapjon-el — kiáltá hévvel — ha Parisban szemben le nem hazudtolnak, ha elbeszélem, hogy Mar-

inique-en földet reggeliztem. Itt, uram, vegye faradtságaért. Én a' révbe sietek! A' manó kapjon-el, ha e' sátánok nem ördöggel belleltek. Ég őrizzen minden keresztény lelket illy reggelitől. — Isten velünk uram!

Francziából

RÖJTÖKI.

A' n é g y s z á m.

Azon utazáskor, melyet az utósó spanyol háború alkalmával Rudolfo de Torres tábornok néhány tiszttel a' spanyol schweicz ezredekéből tett, egy kellemes estvén az Ebro partján többen a' társaságból életök történeteit beszélték-elő, bizonyosnak állítván azon mondást: hogy az emberek legfontosabb esetei gyakran a' legcsekélyebb eseményből erednek. A' tábornok, ki sokáig szótalan hallgatott, végre megszóllalt: „hah! mindig csudálatosak azon utak, melyeken az örökös végzet a' halandót céljához vezet. Példának okáért, ki hitte volna azt születésemtől, hogy hazámnak mint harcznok karommal szolgálni fogok? mi több, ifjúságomban én magam sem álmodám, hogy mostani tisztelet-polczomra felemelkedem; és mind ezeknek szüleménye csak azon három piaszter, melyet én egyszer félretevén, életem legszomorúbb szakát eszközlém.“ — „Három piaszter!“ — kiálták hadi bajtársai. — „S e' miatt katonává lettem. De hallják történeteimet.“

„Édes atyám Itteria városban, születésem helyén, nem messze a' fővárostól gazdag kereskedő vala. Én, három testvérem közt a' legidősb, tizennégy éves koromban egyik kereskedő barátunk házához St. Sebastianba küldetém, hol a' kereskedők törvényeit és ügyeit tanulám. Innen csak huszonharmadik évemben tértem vissza Castiliába, mivel hugom azt írta, hogy édes anyánk, nagyon beteg levén, halála előtt még egyszer velem kívánna szólni. Én tehát haza siettem. Jó felejthetlen anyám valóban igen rosszul volt; én halála óráig ágyától nem távoztam.

„Egykor reggel, midőn egyedül valánk, kezemet megfogta, és testvéreimet hathatósan oltalmamba ajálván, igen nagyon kért, hogy azoknak gondjokat viseljem. Erre emlitém neki, hogy atyánk él még, kit mindenkor mint gyermekeiről gondoskodó jó atyát tisztelék, és kinek szeretetéről teljesen valék meggyőződve: mire anyám sohajjal így felelt: „Igen is derék, jó volna ő, csak egy hibája ne volna.“ — „Hiba nélkül, kedves anyám, e' földön nincs ember — mondám én őt vigasztalva. — Mivel nem rég' hugom azt mondá, hogy gyakran legkisebb tárgy miatt is szót váltanak, gondolám, hogy anyám ezt most előhozandja. — „Igaz — szóllott ő — vannak elengedhető hibák: de ha egy egész család szerencséje valami

kedélytől függ, ha arról bizonyossá teszek, hogy atyád indulatoskodása szerencsétlenségeknek és hosszú bú által közelgő halálomnak is oka, akkor hasonló hibák helyrehozhatlan károk, melyek gyermekeimet szükségbe ejtik. — Ezután felvilágosítást kérván, megtudtam, hogy atyám minden lotteriahúzáskor bizonyos öt számra három piasztert tesz; azokról egyszer anyám álmodá, hogy egész családjunk szerencsáját eszközözlendik.

„Szinte megmerevedtem, midőn ezt megtudtam. Kevés nap múlva ezután anyám meghalt. Veszte annál türethetlenebbé vált, mivel halála okát tudtam, és most már minden igyekezetemet arra fordítam, hogy akármibe kerüljön is, atyámat a' lotteriába tevés szenvedélyétől lebeszélem. De atyám is mély bánatba esett, és anyám eltemetése estvéjén betegen, ágyban feküdt. A' gyógyász veszedelmesnek találta betegségét: azért feltételemet most nem bátorkodám teljesíteni. Egy nap magához hivatván, kezembe adott három piasztert öt álomszámmal, hogy azokat lotteriába tegyem. Mivel nagyon gyenge volt, nem akartam neki ellentmondani: de még is emlékezvén édes anyám szavaira, a' számokat elrejtván, lotteriába nem tettem. Atyám, ki tudta, hogy parancsait mindnyájan hiven teljesítjük, ezután mit sem kérdezősködék; míg egy reggel, midőn húgom még ágyánál virasztott, az utszán szokatlan láрма támadt. Ennek okát kívánta tudni; hugom kiment, és azon hírrel visszajött, hogy az általellenben lakó lotteriás éppen most függeszté-ki a' kihúzott új számokat, melyeket a' hirnök a' fővárosból magával hozza. Most már ezeket is kívánta tudni. A' számokat én be nem tettem; de ezt atyám nem tudta. Négy száma kijött, 's így ő az adott nyerességért hálát adott Istennek, és mindjárt különféle fogadásokat tett; boltját bezáratta, és jegyzőt hivatott magához, ki a' végrendeletet tegye-fel, mert az öröm nagyon meggyengíté, és véletlen halálát félté.”

„Egy nap korán reggel sétálni mentem. Haza jövet a' papot és egy jogvédet mellette találtam. Testvéreim és valamennyi atyákné fiai a' haldoklónak ágyánál állottak és sirtak. Mindenek, a' mik történtek, előttem ismeretlenek lévén, azt gondolám, hogy örültségbe esett szegény atyám, midőn fél millio piaszterről hallám őt beszélni. De midőn a' jogvéd a' lotteriaszámokat kérte tőlem, bátran feleltem: hogy azokat be nem tettem. Erre atyám rettenetes jajjal felkiáltott: „nem tetted? Rudolf nem tetted? — nem tetted? — és — örökre elnémult.”

„Helyzetem kétségbeejtő volt. Testvéreim mint örökségek rablóját vádoltak; én magamat mint édes atyám gyilkosát. Többé e' szemrehányásokat el nem viselhetém, atyai örökömről lemondék, születésem helyét elhagytam, és katonává lettem.”

„Tiszti állásomat egyedül viseletemnek köszönhetem. Később az urzuni herczeg tábornok segédje lettem. Nem sokára azután a' francia zendülés kiütött, és életemnek előttem semmi becse nem lévén, a' pyrenei hadsereggel háborúba mentem. Eltökélt szándékom volt, vagy dicsően a' hazáért meghalni, vagy nagyobbra felemelkedni; és ez által családomnak hasznára lenni. Nem is csalódtam; mert a' királytól egy ezred tulajdonosává neveztettem.“

„A' St. Juan de Luczi csatában seregem sokat szenvedett. Én magam megsebesítettem, és a' fő városba Don Fernando Lopez segédemmel sebem gyógyítása végett a' táborból elmentem. Oda menet születésem városát meglátogatám; családom örömmel fogadott ugyan, de azt még is észrevettem, hogy testvéreim a' négy számot még egészen el nem felejtették.“

„Kedves húgom velem jött a' fő városba és szapora kigyógyulásomat egyedül neki köszönhetém. Lopez a' hadsereghez velem visszatért a' nélkül, hogy észrevettem volna, mi szenvedély szövődött köztte és húgom közt, ki ezen elutazás által nehéz próbára tétetett. Alig jöttünk Biskajába, már ismét tűzben valánk. Ez alkalommal oldalomról segédem elveszett; — késő estve egy dragonyos által tárczája kezembe szolgáltatott, azon hírrel, hogy erősen megsebesítve a' harcztéren találta őt, és általa a' tárcza hozzám utasított. A' derék ifjút fiszta szivemből sajnáltam; de milly nagyon bámultam, midőn irományainak vizsgálása közben húgom mellképét láttam és egy lotteria-kártyát azon öt számra, mellyek engem egykor olly nagyon megcsaltak; mivel jól emlékeztem, hogy azon történet vele soha sem közlöttem. Ez úttal az öt számra ugyan annyi piaszter volt téve. Nem sokára ezután a' fővárosból a' hirlapok táborunkba megjelentek, hol azt találám, hogy azon öt számból három ismét kijött. Haszontalan voltak itt segédem családjának feltalálásában tett minden lépésem; a' pénzt egy madridi pénzváltó kezeibe letettem, és a' jövődőt ohajtva vártam. A' bazeli békesség véget vete a' háborúnak; a' foglyok visszajöttek, de Lopez nem jött, és ezzel minden reményem elenyészett.“

„Hat hónappal ezután reggel a' pampelunai sánczokra sétálni mentem: midőn egyszer egy ifjú ember szemembe ötlík, ki polgári ruhában, kezében segítő pálczával, hozzám siet. Éppen megszólítani akarám, midőn benne Lopez segédemre ismertem, ki akkor éppen francia országból érkezett. Ekkor tőle megtudám, hogy nagyon megsebesítetve lévén, a' Francziáktól elfogattatott, és a' bayonnei kórházba vitetett, honnan most türethőleg kigyógyulván, és a' béke megkötöttvén, őt a' Francziák szabadon bocsátották. Szállásomra siettünk, és ott neki mindent elbeszéltem; tőle ekkor azt is meg-

tudtam, hogy az öt számot, húgom által történeteimnek elbeszélése után, ő tette-be, szerencsét próbálva. Ki irhatja-le az ifjú férjfiúnak örömét, midőn végre nagy szerencsáját megtudta. Sokáig kétségkedett ebben: de a' pénzváltónak levelei minden kétséget eloszlattak.“

„Madridba együtt mentünk, hol a' nyert pénzt kezébe vevén, húgomat igen szerencsés asszonynya tette, és most hadbiztos az andaluziai seregénél.“

KLESTINSZKY LÁSZLÓ.

A' f ü z é r.

Létkép.

„A' milly gyorsan lejt a' könnyű habú folyam batártalan honába a' nagy világtengernek: olly hirtelen tűnnek zivataros pályánk bús órái az élet nyugalmasb békepontja felé. Nekünk, az élet vadona vándorainak, maga a' bölcs alkotó természet mutat tükröt a' mezők virágaiban. Im, milly szelid kellemeiben feselnek ők ki biborarczaikkal szemérmes zöldjeik közül! — De, ah, könyezendő képe az árnyéletű szépségnek! felzudul az éjszak kaján szele, viharzó szárnyain lebeg-szét a' virágkehely illatmámora, és a' sötét fellegtorlatokból előbukkanó nap nem, ah, nem idvezli többé a' pompás mezőlakost! — Így röppennek korunknak pillanatai; csak a' szép multnak emléke marad-meg édes méregként szívünkben. — A' nyájas tavasznak élet-lebelelete új meződiszt terem a' kihalt virágból; de ránk nézve, hol lesz a' jótevő kikelet és mikor, melly kējőzőnével a' sirba tünt rózsakor emlékéit elfelejtse? Mig hát fürteim barna fellegéből rózsalánggal kél ifjúságom szép hajnala, mig a' szerelem mennyet nyújtva mosolyg felém, addig szedem mulékony virágait a' gyönyör kéjeinek; addig törekszem a' kegyelt leány karaitól öleltetve jární-le az élet útját; mert keblének örömege előtt úgy foszlik-el az élet árnya, a' fájdalom, mint a' ködnek homályos fátyola a' nap fénysugárzatára.“

Illy heves képzelgésekkel, illy duzzadozó örömmel eltelve, sietett Gusztáv a' mezőnek virányszötte keblére, hogy ott visszasüljedjen ismét ábrándai álmotengerébe. Buján borítá-el a' nyájas tért szende lilium- 's délczeg rózsasereg; ezrenként hajtogaták az emlények zöld száraik közül kéklő virágaik égszin boglárait a' mezőt varázscsörgedezéssel áthullámozó csermely tiszta ezüstjére. A' térnek e' diszvirágaiból tördelt ő néhányat, 's kezde emlékkoszorút fűzni kedvese homlokára.

Midőn kedves munkáját végzé, a' bucsút vevő nap arany fényözöne után emelvén-föl szemeit, a' távolban egy tünde alakot pillanta-meg.

Ki az, kinek hajnalarczát a' sötétlő fátyol fűdi, mint szög-borulat a' csillagok ragyogó egét? — Nem más, mint a' szép Vilma, a' kegyelt szűz, kinek hú karában remélte lehunyni élte csillagát.

Erős szivdobbanások közt, lépéseit kettőzve, sietett Gusztáv a' leány elébe, kinek nyájas üdvözlete után, font koszorúját illy szókkal nyújtá-át: „Kedves Vilma, nézd, e' virányok ifjúkorod 's hamar eltűnő éveidnek valóképei; im, ma fűzerbe kötve viritnak, holnap pedig már elhervadnak. O, engedd hát nekem élettavasod gyöngéd virágait leszakasztanom. Hú keblem érzetei mindig értted lángolának; o engedd nyugalmat bájkörödben 's hókebleden találhatnom-föl!”

Mennyei mososoly közt vevé-el Vilma a' fűzért; gyűrűzve ömledezett hajfűrtjeit fölékesíté vele, 's válaszáat a' következő estre halasztá, midőn ismét megjelenni ígérkezék.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Ruhaszenvedély. A' parisi divatlap nem régiben meghalt szerkesztőjének, de la Mésangère urnak hagyományai között 1000 pár selyem harisnyát, 2000 pár cipőt, 40 esernyőt, 72 kék öltönyt, 100 kerek kalapot, 90 burnót-szelenczét, 365 üngöt (az év minden napjára egyet), 's több mint 10.000 frankot találtak 15 és 30 sou-s és 6 liard-os pénzdarabokban.

Tolvajság szerelemből. B. József, a' parisi dalszínház egyik bájos tánczosnéjánál, Stefanienál szolgálatban állott. — B. napról napra látván kecses urnéját, nem küzdheté-le szívének urnéja iránt támadt forró érzeteit; de a' szerénység és tisztelet tiltá, hogy urnéjának, ki szerelmét nem vizonozhatná, érzelmeit megvallja, 's elégle mind azt, mi Stefanie-é volt, azon indulattal szeretni, melylyel a' szilf-termetű tánczosné szereté. E' szerelemnél fogva urnéjának órait, ékszerét, ezüst neműjét magához vette. Stefanie egy napon kikocsikázandó, hiába kereste ékszereit. — B. megszökött, 's kedves emlékét imádoottjának ékszereiben vitte magával. Azonban Stefanie nem méltánylá cselédének szerelemről nézeteit, és a' keble érzeteivel mentegetődző imádot törvényszék elébe idézéssel fenyegeté. A' megzavarodott imádo kegyeltjének egy légyott-ért (rendezvous) esedezett, mellynél minden elidegenített tárgyat visszaadand. A' tánczosné megegyezett cseléde kívánatában, de egy csapat rendőrséggel jelent-meg, kik Jóska-t törvényszék elébe vitték. A' jury e' cselédet vétkesnek találván nem a' szerelemben ugyan — mert új szerelmi rendszere megbukott — hanem a' tolvajlásban, — a' gyöngéd szeretőt öt évi fogságra ítélte.

Táncz áldozatja. Külföldi hirlapok nem régiben sokat irtak egy Francziáról, ki a' szó legteltesebb értelmében halálra tánczolta magát. Ez eset minket egy hasonlóra emlékeztet, mely nem éppen érdektelen beszélyre nyújtandna anyagot. Miss *** egy szép, fiatal és mivel, de nem legkedveltebb beljegyű dáma jegyben járt bizonyos franczia tiszttel, ki szolgálatra alkalmatlan volta miatt, mi egy párviadalban melljébe lőtt golyónak következménye volt, a' hadseregtől elbocsáttatott. A' kapitán ügyes tánczos volt;

mellje végett azonban csak egyszer kétszer fordulhatott-meg a' teremben; végre orvosa egészen megtiltá neki a' tánczot. Mátkája ellenben, ki az ujjorki szépek közül egyike volt a' divatvezetőknek, azt hitte, hogy soha sem tánczolhat eleget. Minthogy pedig az amerikai ifiak vonakodnak a' táncztól, soha sem tánczolható-ki magát kedvére, ha csak idegenek nem voltak a' tánczmulatságon. Egy napon későbbben 's éppen azon pillanatban érkezett miss *** a' bálba, midőn jegyese, ki már egypárszor körülforgá a' teremtet, elikkadtan távozni akart. Miss *** karon ragadá mátkáját, 's tánczra kérte. A' kapitán noha fáradt, de Franciaia letére sokkal udvariasb volt, hogysem mátkája kívánságát ne teljesítette volna. Miután tehát magát kissé kipihente volna, jegyese őt a' tánczsorba ragadá. A' zene mintegy új életet öntött lankadt izmaiba, 's a' tánczos pár mind hevesebben lejtett, míg végre a' teremben csak ketten keringtek. A' tánczosné arcán bíbor szőnyeg terült-el, és kara lankadva lehanyatlott; tánczosa pedig, kinek karai őt görcsös rángatással körülfogák, egy haldoklónak vég-mozdulatával halva lerogyott. A' jelenvoltak hozzá ugrottak, de a' tisztt előbb megszűnt élni, mint sem jegyesét megmeredő karaiból kifejthették volna. Orvosi vizsgálat után megbizonyodott, hogy a' golyó, táncz közben heves mozgás által, helyéből kirázatván, a' tüdőre esett.

Megbabonázott kávémalom. Milly ráklábakon halad a' mivelődés még magában a' felvilágosodás honában, franciaia országban is, következő eset, melly Valenciennes kerületnek Onnaing nevű igen népes községében történt, bizonyítja. — Nehány nap előtt parancsolá bizonyos asszonyság faluról fogadott szolgálójának, örlene kávé; minthogy pedig a' leány a' házi gazdaságnak ez egyik butorát még nem ismerte, úgy irták-le előtte, hogy az egy, a' konyha asztalon álló, kis faládácska. A' szolgáló kezébe veszi a' véleménye szerinti kávémalmot, felnyitja, 's egy réz, tűkkel kirakott, hengert lát benne, melly véleménye szerint a' kávéval való összezuzandó. Megtömi tehát a' szekrényt kávéval 's a' fogantyút izmos karokkal forgatni kezd. De milly csuda! a' szekrény egyeleve sohajtozni, majd gyermekként nyöszörögni kezd, végre ezüst csengésű hangok ömlenek-ki belőle, mint a' napsütötte Memnon szobrából. A' szolgáló, ki kávémalom helyett egy kézi orgonácskát ragadott-meg, az éneklő szekrényt riadva elveti, és rémüléseben azt hívén, hogy mind az, mind ő megbüvöltetett, futásnak eredt, 's magát elrejté. Gazdáinak nagy fáradságukba került a' szolgálót házukhoz visszavinni, 's a' kávémalom helyett használt kézi orgona gépelyszerű elrendezését vele megértetni.

Csudálatos menekvés. A' „Bombay Gazette“ tavasz hó 17-ről Osborne kapitánnak olly csudálatos menekvéséről emlékezik, minő egy évezred alatt ismét bajosan fog történni. Osborne t. i. tigris-vadászatra menvén, egyszerre háromra bukkant ez állatok közül; a' kapitán elefantja ez eseten annyira megrémült, hogy lovagát egyik tigrisnek hátára veté, és — o csuda! az állatok e' szokatlan tiszteletkedés által annyira elrémültek, hogy rögtön mind három futásnak eredt.

Rémülés következménye. Milly gyászos következményei lehetnek a' félénkségnek, következő eset bizonyítja. Nyárhó 14-ének éjén egy kereskedő legény Parisban, a' legelső kereskedő házak egyikének íróteremében, hol a' gazda távollétében hálnia kellett, neszt vélt a' szobában hallani. Rémlülve szökött-fel ágyából a' természetnél fogva már félénk, 's ez agyrémalkotta zaj által még inkább elremitett legény torok-szakadtából ordítani kezd: „tolvajok! segítség!“ — E' neszre egy pénztári cséléd, ki a' szomszéd

szobában hált, fegyveresen rohant a' lárma felé: de ennek zöreje még inkább megrémíté a' félelkeny legényt, 's a' pénztári cselédet életére törekvő tolvajnak gondolván, az ablakon kiszökött, és a' kövезeten magát rutul összezúzta. Szoros vizsgálódás után bebizonyodott, hogy tolvaj közelben sem volt. A' szerencsétlen ifjú él még ugyan, de kevés remény van életéhez.

Furcsaságok szemléje.

Rendezi Pipiske.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

64. Amerikai furcsaság. — A' „Star“, egy amerikai Ujságlap, a' következőt beszeli. — Catlin minapi fölolvásának (melly fulladásig tölte-meg a' teremtet) éppen legérdekesebb helyen, bizonyos férjfiú láb - ujhegyre állta, 's komolyan és ünnepélyesen szölla: „Catlin ur! nem lenne olly jó, kissé megállapodni?“ — A' jelen voltak csudálkozva nézék háborgatójokat, 's a' fölolvásó hallgatott. — „En fiamat vesztém-el magam mellől a' tolongásban, szeretném őt szöllirani!“ Halálcsend lépett most az összesereglett 1200 lélek közé. — „Clark Péter!“ — kiálta erre az előbbi, 's egy vékony hang hal-latszék az ellenkező szögletből: „itt vagyok apám!“ — Harsány kac-zaj követé e' jelenetet; a' fiút fejként nyujták oda a' gondos apának, 's Catlin tovább folytatá fölolvását.

65. Semmi sem lehetlen a' világon. — Bizonyos társaságban beszélék, hogy egy most három kis kutyát 's két macskát ellett. Valamennyien csudálkoztak e' természetjáteken, 's nem egyik vitatá, hogy ujságlapokban tétessek közhirré. — „Ej!“ — szölla most bigyesztett szájjal valaki — mit is tudnak ezen csudálkozni? Hiszen én is ismerek egy asszonyt, ki molnárné, 's még is mindkét fíja kémény seprő.

66. Egy ügyű inas. — Gyuri bizonyos helynek fekvését keresé a' föld-abroszon. — „Ugyan kérem alázatosan, mi az, mit néz az urfi?“ — kérdé bámészkodó inasa, ki csak imént váltá-föl a' kapa nyelét a' sviczkos kefével. Gyuri megmagyarázá neki, hogy e' papiroson minden várost, falut, és nevezeteseb pusztát föl lehet lelni széles magyar országban. — „Ugyan kérem alázatosan, nézze csak meg, ott van e' születésem helye Kóvár?“ — szöllt az elbámult ujoncz, 's Gyuri megmutatá neki a' nevezett falut. — „Ah ugyan kérem alázatosan — nyugtalankodék tovább az előbbi, — nézze csak meg, otthon van-e Samkó bácsi?“

67. Valami az ördögről. — „Már csakugyan van ördög!“ vitatá bíró uram — tegnap éjjel tulajdon szemeimmel láttam egyet; két szarva volt, mint az ökörnek. — „Eh! ne pletykázzek bíró uram, — úgy mond a' notarius — már megint tulajdon árnyékától ijedt-meg!“

68. Nevettető pilula Zrinyiből. — „Mit adtak a' színházban?“ — kérdé X ur az előadás után vacsorálni érkezett vidéki családot Zrinyinél. — „Biz' uram! egy bankó forintot — fölszóllalt a' beszédes anyó — koldús botra juttatná az embert illy méreg - drága komédia.“

Szórejtvény.

Szépeink igen szeretnék,
Ha évük úgy haladna,
Mint én, és bájlo kellemük
Mindig bimbó maradna.
Egyszer ős apám közül
Egy szabó találkozott;
Roszul érté mesterségét.
'S azért vízbe dobott.

Ezt mondja a' mendemonda:
De annyimég is igaz,
Hogy azóta mindig víz 's rét
Tanyám, 's csak ott találhatsz.
Fordíts-meg, 's így soh' se kívánj;
Mig töled távol vagyok,
Addig vigyázz; mert ha érlek,
Sokszor nagy bajt okozok.

BAJÁRUL M-k — A-t.

Előbbi rejtvény: kandalló.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazcon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.